

Bárdos Attila

Április

Kipattant már a barka,
fényt áhít a bimbók ajka.
Szerelmet vár a világ,
Legyen idén sok virág.

Májusi óda

Nyárelőben égnek törve
jegenyefa templomtornya.
Ágainak hosszú árnya
szemfedél a szempillámra.

Idetévedt dongók dongnak.
Dunai darázs duruzsol,
cserebogár bűg valahol,
a fa tövén pók araszol.

A lobbanó réti fűben
lelkes tücskök ciripelnek:
húzzatok reménykoncertet
e megriadt nemzedéknek.

Lux perpetua

Virág helyett
tüzet teszek a sírodra.
Gyertyalángot,
élet-lobogást.

Fényt, amelyet
örök lelked varázsa
bennem gyújtott,
s egy szívdobbanást.

Egri csillagok

(A Boszporusz felett)

Hegyek fölött felhőből kötött turbán.
Dermesztő éjben ezüst hold: görbe
jatangán.

Mint hősi halottak fekete vérben,
csillagok fürödnek a végtelen sötétben.

Szeretem a temetőket

Szeretem a temetőket,
az őszirózsába borultakat,
s mikor felkeresem őket,
a halottak megvigasztalnak.

Mert ott csak boldogok laknak,
nem sírnak, nem búsonganak,
ott angyaltrombiták szólnak
a boldog megboldogultaknak.

Venezia

Szelíd vízhullám
ringatja magát,
simítja lágyan
gondolák nyomát.

Álarcos tömeg
vonul hídon át.
Nem ismerheted
titkaik okát.

Yvettnek

Kelet és nyugat partja közt feszülsz.
Arcodon titokzatos fény,
lelkedben misztikus üzenet,
melyről a mozdulat mesél.

A szellemvilágban, hová bűvös ujjaidal
varázsolt távoli álmok visznek,
tér és idő ölelkeznek,
s az élet lüktet.

Az ébredő nap sugarán jársz.
Lábaid alatt hajnali szivárvány:
fény és árnyék,
örök játék,
mely elvarázsol,
és csodára vár.

Idegen és ismerős vagy,
árnya egykori, feledett énemnek.
Ott élsz, ahol egyszer már éltem:
hol nincsenek kényszerek,
gúzsba kötő félelmek.

Valahol messze, ahol nem nyugszanak a vad tengerek,
a végtelenből távoli hegyek csúcsa látszik.
Tested rezdülésein a zene
– mint a szél a víz tükrén – játszik.

Idetáncolt világod
vigasztaló remény,
ahol a szellem
– és nem az erő – az erény.

Bozó Zsuzsanna

Mindenhol

az üvegen vízcseppek
gurulnak szerteszt
riadtan nyúlok utánad
örökké

csak a semmit szorítom
göröcsös akarással
egyek voltunk: test és lélek
mindvégig

erdőben szerettelek
levélágyon, félve
napsugarak simogattak
bennünket

nem volt többé te és én
csak mi folytonosan
éles karddal kettévágtad
örökre

amióta elmentél
lélek nélkül élek
kétségbeesve kereslek
mindenhol

Értelem

A magány országútján
bolyongok céltalan.
Útvesztők erdejében
keresem önmagam.

Álmaimat feladni
oly keservesen nehéz.
A tömegben eltűnni
mikor már nincs remény.

Büszkén akarok élni
emelt fővel, boldogan.
Messzeségben szárnyalni
akár a madarak.

Az élet több annál, mint
várni arra, míg a torz
halál ránk vigyorog.

Oka van, hogy születtem
sírva reszketve fázva.
Valaki most segítsen
lelkem megtalálva.

Célt akarok, értelmet
e kínos földi létnek.
Percnyi örömet, mosolyt
tenger szenvedésre.

Didergő szívvel húzom
fel magamra kabátom.
S a vízcseppben meglátom
ím egész világom.